21 ВЕРЕСНЯ—ДЕНЬ СЕЛИЩА РОКИТНОГО

Минуле і сьогодення райцентру

Рокитне — селище міського типу, центр району. До 1922 року воно називалося Охотникове — за прізвищем поміщика Охотникова, якому належали довколишні землі.

У 1888 році бельгійські капіталісти купили в Охотникова невелику ділянку сипких пісків, придатних для скловаріння, і відкрили тут примітивну гуту. Згодом біля неї побудували 7 примітивних бараків для робітників. Навколо них стали селитися різні ділки: промисловці, торговці, ремісники. Це селище й називалося Охотниковe.

Будівництво склозаводу розпочали у 1896 році. Він став до ладу у 1898 році.

За переписом 1921 року, в селищі нараховується 40 будинків, де проживало 245 чоловік.

У 1922 році місцева управа відкупила у поміщика ще 300 гектарів землі. На ній зробили обмір і розбивку ділянок для поселення. Цього ж року селище перейменували на Рокитне, а залізнична станція стала називатися Рокитне—Волинське.

Як вважають старожили, назва селища виникла у зв'язку з тим, що навколо нього росло багато чагарника-рокитника, який у незначній кількості залишився і до наших днів.

За часів панської Польщі Рокитнівська гміна входила до Сарненського повіту Поліського воєводства.

У структурі промисловості селища переважали галузі, пов'язані з переробкою сільськогосподарської сировини, з експлуатацією місцевих корисних копалин і лісових масивів. У Рокитному, крім скляної гути, де працювали 332 робітники, були ще млини, лісопильня, олійниця, смолокурня, скипидарня — карликові напівкустарні підприємства з відсталою технікою.

Після возз'єднання західноукраїнських земель у єдиній Українській державі у вересні 1939 року, для Рокитного розпочався період відродження.

На всіх підприємствах було встановлено 8-годинний робочий день, почалася масова реконструкція. Скажімо, на склозаводі установили напівавтомати, що полегшило працю робітників, припинили виробництво віконного

скла, бо при цьому застосовувалася ручна праця дуже і тяжко, і небезпечно для людей. У 1940 році при підприємстві відкрили торфорозробки, щоб мати необхідне паливо. Використовуючи для цього торф, склозавод зекономив майже 80 процентів деревини.

У селищі почала працювати українська середня школа, в якій навчання велося рідною мовою. При ній створили бібліотеку, де були книги, видрукувані російською, українською, білоруською, польською мовами. Під керівництвом освітян і культармійців навчалися дорослі, адже понад 70 відсотків мешканців Рокитного були неписьменними.

У 1940 році створено Рокитнівський район Ровенської області.

Мирна праця трудящих Рокитного була перервана віроломним нападом фашистських загарбників на нашу землю. На територію селища німецькі солдати вступили 15 липня 1941 року.

Окупанти та їх спільники завдали селищу багато збитків і вчинили страшні злочини. Місцеві жителі знають, скільки цивільних і виробничих будівель було зруйновано. Багато наших земляків загинули від рук катів та убивць. Пам'яттю про них служить Мемор.ал [illegible] у райцентрі.

У січні 1944 року партизанські загони, у тому числі і місцевий ім. Дзержинського, звільнили Рокитне від німецько-фашистських окупантів. Його жителі взяли активну участь у відбудові залізничного вокзалу, склозаводу, електростанції, установ, житлових будинків та інших споруд.

Минули роки, селище докорінно змінилося. Сьогодні його прикрашають багатоповерхові будинки, сучасні адміністративні приміщення, що потопають у зелені. Вулиці заасфальтовані, обсаджені декоративними деревами та кущами.

На території райцентру розташовані 5 промислових, 2 автотранспортні, 3 сільськогосподарські (райагротехсервіс, райсільгоспхімія та райагропостач), 3 житлово-комунальні підприємства, 3 будівельні організації, 2 установи зв'язку, 37 приватних підприємств, дві середні та музична школи, районні Будинки культури та дітей і молоді, райлікарня, райспоживспілка, медичне і професійно-технічне училища та інші заклади й установи. Працівники підприємств промисловості, транспорту, будівництва, торгівлі, зв'язку, побуту виробляють продукції і надають населенню послуг на десятки мільйонів гривень.

Тепер на вулиці не зустрінеш людини в личаках і свиті. Сучасні поліщуки пристойно вдягнені, освічені, здебільшого мають високу виробничу кваліфікацію. Вони — повноправні господарі України і своєї долі.

Рокитне розташоване в мальовничому куточку Полісся. Довкола — вінок лісів, щедрих на ягоди і гриби. Їх сотнями тонн заготовляють працівники Рокитнівського держлісгоспу та місцеві жителі.

Селище дало Україні чимало видатних людей, які плідно трудяться на адміністративній, господарській, культурно-просвітницькій, м[illegible]ецькій ниві.

Земля трударів, земля поезій і легенд... Тихі води твої, ясні зорі твої, добрі люди твої. Сьогодні видно, як ми будуємо свій омріяний калиновий міст, як ми сіємо в землю зерно навпіл із щастям для себе, для дітей своїх і для прийдешніх поколінь.